

Dlouhé prsty pevně objímaly sklenku s whisky – nebyla to nijak luxusní značka, ale na tom nezáleželo. Důležitější byl fakt, že alkohol krásně hřál a pronikal až do morku kostí. To se v takto mrazivých dnech hodilo.

V tomhle zatraceném počasí má jeden pocit, že mu krev prostupují krystalky ledu. Nic příjemného, ale na druhou stranu má takový nečas nesporné výhody. Jaké, věděl člověk srkající zlatohnědý mok zatraceně dobře. Všichni dřepí doma a nevystrčí nos - nemůžou tak vidět to, co není určeno jejich očím.

Venkovní chlad do jisté míry korespondoval s tím, jaký osamělý piják pociťoval uvnitř v sobě. Nebyl na škodu, vážně ne. Spolu s rozvahou naopak představoval to, čeho si na sobě právě teď nejvíc považoval. Nebýt jich, nedokázal by provést to, co má za sebou.

A to by byla chyba!

Ano, odvedl dobrou práci. Čistou, bez zbytečných okolků a hlavně prostou všech stop. Mělo to řád, poslušnost a smysl.

Na rtech se objevil drobný úsměv a ruka zdvihla skleničku. Malý doušek rozehrál ústa, jícen i hltan, a pak jako sametové klubíčko sklouzl do žaludku.

Svět je místo, kde platí zákon akce a reakce. Přechinu a odplaty. Zrady a pomsty. O tom není pochyb, funguje to tak odnepaměti. A na věky věků.

Lidé jako jsem já, běželo hlavou osobě sedící osaměle v zadním boxu poloprázdného baru, jsou na téhle planetě potřební. Vyrovnávají skóre.

Není možné, aby si kdekdo dělal, co se mu zlíbí a nedočkal se spravedlivého trestu. Právě naopak! Něco poděláš? Dostaneš přes prsty. Hotovo.

„Ještě jednu?“ otázal se číšník, který se nad stolem zjevil doslova jako duch.

Stačilo pouhé přikývnutí, aby vrchní pochopil, že tenhle host má žízeň. A především chuť uhasit ji něčím ostřejším, než obyčejnou vodou.

Jak taky jinak? Je přece co slavit! Zeměkoule je o něco lehčí, a to se počítá.

Tlustá sklenice – nyní již zcela dopitá – přistála s hlasitým bříknutím na masivní keramické desce a z hrdla při tom spíš mimoděk vytryskl náznak spokojeného smíchu.

„Dneska jsem tě tedy čekala o dost dřív!“ Helenin hlas prořal vzduch jako sekáček na maso. Richard přímo viděl a hned nato i cítil těžké ostří dopadající na jeho hlavu. Živě si představil, jak mu ten nebezpečný nástroj roztíná lebku na dvě nestejně poloviny.

Už z těch vražd a zločinů blázníš, napomenul se a místo odpovědi neuspěchaně svlékl kožený kabát. Zul si boty a odložil příruční tašku na polici vedle dveří. Teprve potom vstoupil do obýváku - nutno podotknout, že svého.

Helena se k němu nastěhovala zhruba před třemi měsíci, z vlastní iniciativy. Richard ten požadavek odkýval spíš proto, aby utnul její plíživý nátlak – o společnou domácnost nijak zvlášť nestál. Rozvedený byl už přes pět let a vystřídal za tu dobu několik žen, ale dosud se mu dařilo hájit své výsostné území.

Ovšem současná partnerka dala jasně najevo, že není jen tak někdo. Ona přece drží otěže! Hons musel uznat, že za svým si stát umí – i když někdy na úkor druhých.

Přestože byla Helena krásná, živelná a plná vášní, Richard měl stále intenzivnější pocit, že jí jaksi nestíhá. Možná se nebylo čemu divit – v létě oslaví šestačtyřicet a ona je o šestnáct let mladší. Muž v jeho věku by měl asi víc přemýšlet, než si do života pustí amazonku, která svou nezdolnou energií doslova strhává břehy.

„Ahoj,“ prohodil nyní, jako by vyčítavou úvodní větu neslyšel. Neušel mu rychlý pohled, který věnovala jeho rukám. A teprve tehdy mu došlo, že očekávala minimálně květiny na usmířenou. V duchu zaklel – sakra, taky ho to mohlo napadnout! Přinést pitomý pugét, určitě by Heleně smazal z obličeje nepříjemnou kyselost a sobě samému ušetřil hromadu nepříjemností.

Jenže on neměl za celý den ani chvilku na to, aby si připomněl večerní dusno. A o úvahách, jak si to doma vyžehlí, už nemohla být řeč vůbec. Od rána byl v jednom kole, a že opět sklídí mínusové body pochopil až ve chvíli, kdy zaslechl Helenin nakvašený tón.

„Jenom ‚ahoj‘?“ vystrčila bradu.

Neodpověděl hned, protože zvažoval, jakou taktiku použít. Hrát mrtvého brouka anebo si naopak posypat hlavu popelem a omlouvat se? Co na ni zabere lépe – tak, aby měl ve svém vlastním bytě pár hodin klidu? Krucinál, mám já tohle zapotřebí? zahartusil, ovšem pouze v duchu.

Měl rád ženskou společnost, to jistě. Taky sex a skvělé uvolnění, které milování přináší. Uměl ocenit pohodový večer ve dvou, třeba u sklenky něčeho dobrého. Ale rovněž byly dny, kdy si připadal jako pravý jeskynní muž. To naopak toužil zalézt do své ulity a pevně ji nad sebou uzavřít. Doslova hermeticky, aby k němu nikdo nemohl.

Jenže Helena měla talent propíchnout každou jeho bublinu dřív, než v ní stačil zahrázdit. A přestože bytostně nesnášel rozmíšky, občas měl namále – copak je tak těžké pochopit, že chlap někdy potřebuje samotu?

Zvláště, když se svým týmem řeší případ, ze kterého mrazí v zádech, a od prvopočátku nemá nic, čeho by se při vyšetřování mohl chytit.

Technici už provedli domovní prohlídky v domácnostech obětí a teď potřebují čas na to, aby ze získaného materiálu dostali něco užitečného. Měli k dispozici počítače a mobily zavražděných – cokoli mohlo vydat nějaké svědectví. Richard věděl, že pevné disky a sítě často obsahují informace, o nichž si uživatelé myslí, že jsou definitivně vymazané.

A popravdě: na techniku tentokrát spoléhal ze všeho nejvíc. Bylo totiž ve hvězdách, jestli se vůbec kdy objeví vražedná zbraň nebo případný svědek.

„Mluvím s tebou!“ To už Helena stála na nohou, pevně rozkročená proti němu. Zfleku se mohla ujmout role bohyně pomsty anebo kata a její oči odrážely zřetelné odhodlání, že se nenechá snadno odbýt. Popudilo ho to.

„Já tě slyším,“ odvětil suše. „A promiň, jestli nereaguju podle tvých představ. Pokud vím, za včerejšek jsem se ti omluvil, a až bude příležitost, tu večeri ti vynahradím. Ale teď ocením, když pochopíš, že vyšetřuju složitý případ a musím mu věnovat maximum času. Je mi to líto, ale momentálně nemám prostor ani chuť na povídání a budu rád, když mi dnes dopřeješ soukromí. Není v tom nic osobního.“

„Že ne?! Jsme partneři, tak bychom snad mohli trávit večery spolu!“

„Dejme tomu, ale pochop, že to nejde sedm dní v týdnu.“

„Kecy! Já vím, že za tím je něco jiného. Ty už mě nechceš!“ zaútočila.

Měl co dělat, aby neobrátil oči v sloup. „Co má znamenat zase tohle? Moje současné vytížení s námi přece nemá žádnou souvislost!“

„Nemá, jo? Tak poslouchej: chtěl bys soukromí, nehodláš se mnou trávit čas, a dokonce jsme spolu už víc než čtrnáct dní nespali! Nejdříve jsi uzavíral jeden mord a teď zas řešíš nový. Mám dojem, že se za tu svou práci schováváš!“

„To v žádném případě nedělám!“ napodobil její tón. „A pokud nechceš, abychom dnešek zakončili hádkou, opravdu mě nechej o samotě.“

„Vždycky musí být po tvém! Už toho mám po krk!“ křikla, tváře zrudlé zlostí.

„Není to spíš naopak?“ blýskl po ní očima. Tenhle pohled zabíral na většinu delikventů, nikoli však na Helenu. Ta měla pro strach uděláno.

„Ani náhodou! To já tě tady večer co večer čekám a marně doufám, že si mě všimneš. Ale ty se chováš, jako bych byla vzduch!“

„Dobře víš, že to není pravda!“

„Já to tak cítím!“ Zaťala ruce v pěsti a několikrát zamrkala – měl podezření, že proto, aby z očí vymáčkla pár umělých slz. Citové vydírání Richard odjakživa nesnášel a ani teď mu nešlo pod nos. Rychle mu docházela trpělivost a on by velmi nerad podlehl vlastním emocím. Výměna názorů je jedna věc, vášnivá rozepře druhá. A protože byl stále oblečený, rozhodl se pro únikovou cestu.

„Heleno, promiň, ale vypadá to, že ani jeden z nás neustoupí ze svého stanoviska, a to není dobrá půda pro vzájemnou domluvu. Nejlepší bude, když opustím scénu.“

„Co tím myslíš?!“ vyjekla.

„Půjdu ven. Dám si někde pivo nebo třeba panáka a vyvětrám si hlavu. Možná začínám být přetažený a nerad bych, abys to odnesla víc, než je nutné.“

„Takže zdrháš do hospody, abys mě ochránil,“ ohrnula uštěpačně rty. „Fakt skvělá výmluva!“

Odcouval k botníku a popadl kabát. „Nevymlouvám se. Už bys mohla vědět, že to není můj styl. A jestli ti můžu poradit, taky si dej sklenku, uklidní tě. Věř mi, že se budeš cítit líp, když tady nebudu.“

„Hlavně, že přesně víš, co mi udělá dobře! Táhni si třeba do horoucích pekel!“ Helena se vztekle otočila zády a oddusala do obývacího pokoje, kde za sebou s gustem práskla dveřmi. Hons sebou lehce trhl - ta rána se v ozvěně odrazila uvnitř jeho lebky.

Paráda, pomyslel si. S takovou budu za chvíli objednávat sklenáře. Co jsem měl probůh v hlavě, když jsem souhlasil s naším sestěhováním? Pokud v tom byla jenom touha uniknout obtěžujícím výčitkám, pak jsem pořádný pitomec. A vlastní blbost se mi vrátila jako bumerang.

No, teď už je ale pozdě honit bycha, povzdechl.

Raději si vytáhl límec, co nejvíc to šlo, popadl klíče od bytu a vyrazil na chodbu. Procházka na čerstvém vzduchu, byť ledovém, mu jedině prospěje.

Na pololetní prázdniny odvezla Monika děti k matce. Nebyly už sice malé, ale samotné je doma nechávala jen nerada. Anička s Vítkem se k babičce těšili: slíbila jim totiž odměnu za vysvědčení, které kupodivu dopadlo nad očekávání dobře.

Monika cítila oprávněnou rodičovskou hrdost. Zvládám je skvěle i bez otce, gratulovala si. Byla přesvědčená, že z jejích potomků vyrostou slušní lidé a možná nakonec vystudují i vysokou školu. Ne, že by na tom bazírovala, ale představa to byla lákavá.

Stejně jako vyhlídky na podvečer. Jejím posledním klientem nebyl nikdo jiný než Jáchym a ona počítala s tím, že masáž zakončí erotickou tečkou.

Včera se ozval přesně podle jejího očekávání – zmeškaný hovor našla poté, co domluvila s Vandou. Předchozí nevydařená noc mu patrně ležela v žaludku a chtěl si ji vynahradit. Měla sice starost o přítelkyni a z brutální vraždy v blízkém okolí jí vstávaly vlasy na hlavě, ale kvalitní sex neuškodí za žádných okolností. Naopak: aspoň z jejího mozku vyžene těžké myšlenky, které se jí podprahově držely jako klíšťaťata.

Kdo by i přesto, že jeho vlastní život plyne poklidným tempem, nebyl vyhozený z konceptu, když nějaký šílenec postřílí lidi, z nichž většinu důvěrně znal?

Odpověď je logická: pouze absolutní ignorant.

Takže divočina pod masérským stolem nebo kdekoli jinde je program víc než vítaný a ona má bohudíky čas až do osmi, kdy máma přiveze Vítku s Aničkou.

Když krátce po páté otevřela dveře své pracovny a obhlédla čekárnu laděnou do fialkovo-zelených tónů, rozjasnil Moničin souměrný obličej úsměv plný očekávání. Jáchym se rozvaloval v čalouněném křesílku - dlouhé nohy natažené před sebou a paže založené v týle.

„Á, moje krásná terapeutka!“ zamrkal a zvedl se. Došel k ní houpavým, skoro líným krokem, a pak ji bez varování přišpendlil ke zdi. Zaútočil na plná ústa ve vášnivém, dominantním polibku. Její údy roztály, jako by byly z vosku. Nestačila ani namítnout, že je tady může někdo přistihnout.

Koneckonců, dnes už sem žádný pacient nepřijde. Leda nějaký zbloudilec, pomyslela si, a poddala se laskání i smělým dotekům. Jáchym klouzal rukama po jejím těle majetnický, drsně a beze studu.

Pak ji odtlačil dovnitř a zabouchl za nimi dveře. „Dneska nemám na masírování náladu,“ zavřel temně do jejích úst. „Jsem rozdivočelej jak jelen v říji...“

Pouze zavzdychala.

„Bude to jízda, přesně taková, jakou jsem ti sliboval. Ty moje dračice...“ Serval z ní propínací halenku tak razantně, až zapraskaly švy a knoflíčky se rozletěly po místnosti. Podobně si počínal u bílých kalhot, prádla, a pak i svého oblečení.

Během chvilky byli oba nazí. Jáchym Moniku bez okolků popadl pod kolena a prudce zdvihl, takže přistála prsy na jeho hrudi. Pochopila jeho úmysly, objala ho rukama kolem krku a přitiskla paty k hýždím. Praštil s ní o dveře tak silně, až si málem vyrazila dech, a v příští vteřině do ní vplul.

Krátce vyjekla a celou její bytostí projela chvějivá vlna vzrušení. Jen kdesi v koutku myslí při tom probleskla prchavá úvaha, jestli na to dnes chlapec nejde krapet zhurta. Na protesty však nebyl čas. Pumpoval slabiny proti její pánvi a rytmičky ji přitloukal ke koženému polstrování. Cítila, jak jí na rozpálené pleti perlí pot, který stékal i po jeho obličejí.

Počínal si obratně a přirážel s vervou mladého býka. Moniku rychle opustilo drobné rozladění z předchozího spěchu. Vzrušenými útroby rezonovaly slastné pocity blízké orgasmu, a ona po několika minutách bezmocně podlehla první vlně uspokojení. Byl to rychlý výbuch, který prakticky okamžitě následoval další.

„Jo! Jo, to se mi líbí!“ cedil Jáchym skrz zuby. Držela se ho pevně, a tak uvolnil jednu ruku a pleskl ji přes zadek, jen to mlasklo. Vzápětí to zopakoval s ještě větším důrazem a současně se zakousl do oblého ramene. Nijak ji nešetřil.

Slabě záupěla, tentokrát za tím ale nestála rozkoš – tu naopak utlumila bolest. Jáchym však neúnavně pokračoval v kopulačních pohybech a podle zvuků, které vydával, se rovněž blížil k vrcholu.

„O...óóó...!“ zařval. Připomínal dravé zvíře - zvláště, když pak oběma rukama sevřel Moničin zadek a zaryl nehty do jemné kůže takovou silou, až ji protrhly. Do očí jí vhrkly slzy, Jáchym ale její reakci nevnímal. Už na nic nečekal a s hrdelním zasténáním se zbavil vnitřního přetlaku.

O necelou půlminutu později ochabl. Monika povolila paže a spustila nohy na podlahu. Povadlý penis vyklouzl na svobodu a ona s úlevou odstoupila k umyvadlu.

„To byla paráda. Právě tohle jsem potřeboval!“ V Jáchymově obličejí se usadil blažený výraz. „Jsi perfektní materiál, ty moje macando!“ mrkl na ni. „Miluju, když je co zpracovávat.“

To jsem krucinál těsto na koláče?! Málem tu větu zařvala nahlas, ale pak se opanovala. Ukončit něčím podobným sex – byť na její vkus poněkud tvrdý – nebylo vhodné.

„Jsem ráda, že sis přišel na své,“ odvětila pouze a popadla roli papírových utěrek. Několik jich utrhla a setřela ze stehů vazkou vlhkost.

„My oba,“ zdůraznil samolibým tónem.

Jak se to vezme, pomyslela si. Ano i ne. Začátek byl překvapivý, ale celkem fajn. Další průběh vlastně taky, ale mnohem víc bych si užila, kdybys kapánek ubral.

Jakkoli to pro ni bylo neobvyklé, neměla najednou chuť na druhé kolo. Pokud se má podobat tomuhle živočišnému páření, klidně si ho odepře. Když se milovali poprvé, byl Jáchym plný vášně a skvělých nápadů... Odnesla si jedinečný zážitek. Ale co když zajde s každým dalším spojením o kus dál? Třeba je přesvědčený, že je svolná ke všemu? Experimentovala sice ráda, ale měla své hranice, které nehodlala překračovat. Ani s tímhle sexy lyžařem.

„Víš co? Teď bych se celkem ráda prošla,“ nadhodila. „Dneska tolik nemrzne.“

„To nemůžeš myslet vážně,“ zakroutil hlavou a vychytralým úsměvem naznačil, že to považuje za vtípek. „Sotva jsme začali, zlato,“ snížil hlas do svůdného šepotu. „Rozdáme si to ještě párkrát, a pak tě vezmu někam do baru, hm?“

„No... Už aby to bylo,“ zabručela.

Samozřejmě si její slova vyložil mylně a s dobyvatelským výrazem se vrhl na obnažená ňadra. „Já věděl, že jsi pořádná nymfička,“ zasmál se a strhl ji na podlahu.

Bože, prolétlo poněkud zaražené Monice myslí. Teď vůbec nevím, jestli to dělám dobrovolně anebo proto, že jsem z vývoje tohoto rande maličko v šoku...

Vanda vzala noční službu na lůžkovém oddělení a upřímně doufala, že proběhne v klidu. Měla dojem, že se její hlava proměnila v nafukovací míč – už přes den cítila nenápadné tepání v oblasti temene, a teď se bolest rozjela naplno. Nepochybně za tím stály napjaté nervy. Žádné analgetikum si nevezala, ale teď už nebylo zbylí – zapila tabletu sklenicí vody a přála si, aby zabrala co nejdříve.

Dosud se nedostala k prostudování dřívějších zákroků, a měla kvůli tomu špatné svědomí. Měla by se do toho dát, Hons už jistě netrpělivě čeká, s čím přijde.

Odpoledne absolvovala emotivní schůzku s Lounovými. Trudnou atmosféru podtrhlo prostředí, ve kterém se setkali: prostory pohřební služby rozhodně nejsou místem, ve kterém by se člověk cítil dobře. Navzdory profesionálnímu přístupu personálu tam téměř na každého dolehne drtivá skutečnost, že ztratil někoho, kdo hrál v jeho životě důležitou roli. A v případě Lounových i Vandy šlo rovnou o několik nejbližších.

Musela obdivovat, jak se postarší manželé drží. Okamžitě poznala, že jeden jako druhý sotva stojí na nohou, přesto si zachovali důstojnost a snažili se těžký žal ovládat. Hlouběji ho projevíli ve chvíli, kdy se sešli, ale v pietně zařízené kanceláři smutek upozadili.

Vanda byla ráda, že se nepotkala i s rodinou Dany – její příbuzní zařizovali pohřeb zvlášť. Nikoho z nich neznala a za současných okolností považovala vzájemné seznamování za období mučení.

Před mámou se o přípravách pohřbu z taktických důvodů nezmínila: antidepresiva potřebovala ještě pár týdnů, než začnou plně účinkovat. Matka užívala také tlumící léky, ale Vanda ji nechtěla zatěžovat. Ona i Jaroslav okolo ní našlapovali po špičkách a čekali, až se trochu rozjasní její žalem sežehnutá mysl.

Nyní se Vanda v lékařském pokoji uložila na pohovku a zavřela oči. Dnešek byl dalším stupínkem na pochmurné cestě, která ji ještě čeká... Opět si v mysli přehrála těch devadesát minut, které strávila ve společnosti truchlících Lounových. S pomocí pracovnice pohřebního ústavu se jim nakonec podařilo projít procesem, který přípravy posledního rozloučení vyžadují, relativně hladce.

Když nad tím teď uvažovala, došlo jí, že si při vybírání rakví počínali skoro jako zákazníci v autosalonu... Pečlivě volili materiál, provedení i barvu... A zrovna tak to bylo u květin anebo hudby, což jí zas trochu připomínalo svatební přípravy. Tahle zdánlivá podobnost krušných chvil s těmi radostnými byla skoro groteskní.

Jenže jí do smíchu nebylo...

„Kriste pane,“ vydechla procítěně a přitiskla ke spánkům sevřené pěsti. „Přestaň bolet, nebo spolknu granát!“ pohrozila své hlavě.

To vlastně není špatné řešení, napadlo ji při tom.

Ale kušuj! okřikla se vzápětí. Sebedestruktivní myšlenky si nesmím připouštět - za žádnou cenu!

Nastražila uši, protože na chodbě zazněly vzdálené kroky - rychle se přibližovaly k pokoji, ve kterém odpočívala. Jakmile dotyčný došel až ke dveřím, zůstal stát. Vytušila, kdo to může být a napjala se jako tětíva. Vzápětí vrzly panty a do místnosti přesně podle Vandina předpokladu vklouzl Ludvík.

„Ahoj, láska!“ poslal jí vzdušný polibek a hrnul se dál.

Instinkt jí velel vstát. V obranném gestu založila ruce na prsou a rozkročila nohy. Její postoj Ludvíka evidentně zarazil. „Děje se něco?“ povytáhl obočí a jeho krok znejistěl. Zastavil se necelé dva metry od Vandy.

„K tobě se nic nedoneslo?“ vrátila mu otázku.

„Ne. O co jde?“ zakroutil nechápavě hlavou.

Stočila pohled na stranu. „Promiň, ale zrovna teď nemám ani pomyšlení na... na to, co tady obvykle děláme,“ zaobalila jejich erotické seance do neurčita.

„Proč?“ Jeho pohled připomínal laserový paprsek.

„Myslela jsem, že se drby šíří rychleji,“ poznamenala dutě. „Víš, já teď... prožívám osobní tragédii. Někdo zavraždil moji sestru, dvojče. S celou její rodinou...“

„Co... Cože?“ poklesla mu čelist.

„Bohužel nejde o hloupý žertík... Apríl je ještě daleko.“ Vandina ramena povyskočila nahoru, zato koutky úst se stočily opačným směrem.

„Ježíši... to je hrozné!“ zděsil se.

„Je. Stalo se to o víkendu. Lidi od kriminálky mě už navštívili i tady v nemocnici, takže leccos prosáklo do kuolárů. Vlastně – ti policisté říkali, že s tebou chtějí mluvit... myslela jsem, že už za tebou někdo byl.“

„Ne. Asi jsme se minuli... Měl jsem dva dny volno a spoustu různého vyřizování... Sice jsem našel pár ztracených hovorů z neznámého čísla, ale nenapadlo mě volat zpátky.“ Vjel si rukou do vlasů. „Sakra,“ zahleděl se jí se zjevnými rozpaky do očí. „Promiň, vypadám teď jako idiot, co? Já... vůbec nevím, co říct... Asi upřímnou soustrast?“

„Děkuju,“ odvětila koženě. Mimoděk při tom zabloudila pohledem k jeho poklopci a neušlo jí, jak je napjatý. Všiml si toho taky.

„A kruci.“ Sepnul ruce před tělem, aby vzrušení – byť už uvadající - zakryl. „Teď jako debil nejenom vypadám, ale taky se tak cítím.“

„Neblázni. Moje situace přece není tvoje vina,“ povzdechla.

„Jo... já vím. Ale stejně. Ehm... no, a nedala by sis aspoň kafe? Sice jenom z automatu, ale...“

Pochopila, že se snaží z ošemetné chvílky vybruslit, a přikývla. „Proč ne? Do rána je ještě spousta hodin a kofein není nikdy na škodu.“

„Tak pojd,“ napřáhl paži ke dveřím a překotně k nim vyrazil. Málem mu nestačila - tak čiperně rázoval dlouhou chodbou. Skoro to vypadalo, že se ošizené instantní kávy nemůže dočkat.

Vanda mu ale dobře rozuměla. Nebyli partneři v pravém slova smyslu: navzájem od sebe očekávali pouze sexuální potěšení. Hlubší emoce a osobní příběhy šly stranou, a tohle ten stav logicky narušilo.

Jasně nalinkovaná pravidla se sesypala jako domeček z karet, což Ludvíka vykojelo. Nebyl však důvod to řešit – alespoň Vanda to tak vnímala. Tušila totiž, že se z toho její milenec brzy oklepe.

A že se nemýlí, pochopila velmi brzy. Zatímco čekali, až automat připraví objednané nápoje, minula je mladá atraktivní sestřička. Ludvík dívce věnoval zaujatý pohled, na který okamžitě zareagovala koketním spuštěním řas.

Vanda se musela vskrytu ušklíbnout. Kdo ví, jestli za ní rovnou nepoběží, aby si domluvil noční rande, blesklo jí hlavou. Ale neřešila to – nejen kvůli tomu, co právě prožívala. Pomyslela si, že vztah založený čistě na sexu sice téměř jistě nezraní duši, ale taky ji nijak neobohatí.

Kraus, Lonský a mladý poručík Varga, který vykonával převážně technickou operativu, zakotvili kvůli krátké poradě v Honsově kanceláři.

„Plukovník nám brzy začne šlapat na paty,“ mračil se major do hrnku se zeleným čajem, teď už zcela studeným. „Média chtějí informace a není se čemu divit. Lidí mají strach. Takový mord jsme tady ještě neměli a každý má nahnáno, že jde o šíleného psychopata, který příště vystřílí jeho rodinu. A my jsme kde?“

„V prdeli,“ prohodil Lonský.

„Velmi správně,“ Richard ho sjel souhlasným pohledem. „Co s tím, pánové, hodláte udělat?“ dodal potom a postupně se očima dotkl i ostatních podřízených.

„Tak motiv zatím nemáme. A těžko říct, jestli se v tom, že šlo o osobní mstu vůči některému ze zavražděných, nepleteme,“ začal Kraus.

„Ti lidé byli zkrátka v pohodě a neměli konflikty v práci ani mezi příbuzenstvem. Vyslechli jsme všechny: kamarády, kolegy, sousedy, číšníky z restaurací, kam obvykle chodili. Dokonce i jejich lékaře. A nic, nic, nic,“ zamračil se Lonský a nakopl špičkou boty víčko od PET láhve, které někomu upadlo na podlahu.

„No, to je tedy sláva,“ odušil Hons a mrkl na Vargu. „Co zajištěný důkazní materiál? A zprávu z balistiky už máš?“

„Ta má přijít zítra nebo zkraje týdne. No, a důkazy jsou prakticky k ničemu – nic nového z nich nevyplývalo. Teď obvolávám obchody, které v posledních třech měsících prodaly zbraně ráže devět. Jak kamenné, tak internetové. Prověřuju jejich zákazníky, ale zatím mezi nimi není žádná osoba, která by byla nějak spojená s oběťmi.“

„Rozšiř hledání na půl roku zpátky,“ nařídil major. „Velké iluze si ale nedělám - to říkám na rovinu. Pachatel mohl tu pistoli sehnat na černém trhu anebo ji měl doma bůhvíjak dlouho před vraždou. Případně ji někomu ukradl a dotyčný o tom zatím nemá ponětí.“

„Jak jsem říkal,“ utrousil Ladislav s odkazem na svou úvodní repliku.

„Není možné, abychom něco nevykutali. Ta krevní stopa z chaty, která nepatří zavražděným, musí být toho střelce. Možná z nějakého drobného poranění? Krev byla čerstvá a kromě těch pěti a vraha - případně vrahů – tam o víkendu podle všeho nikdo další nebyl,“ pokračoval Kraus. „V databázi to DNA nemáme, ale můžeme začít tím, že vrah byl dobrý střelec. Určitě trénovaný. Napadlo mě projít seznamy držitelů zbrojního pasu s trvalým pobytem tady ve městě a okolí. Něco z toho může vypadnout.“

„Dobrá myšlenka, uděláme to. Davide, tohle bude na tobě,“ obrátil se major k Vargovi.

„No jo... Jak jinak,“ zafuněl odevzdaně dotyčný.

„Vrah k chatě pravděpodobně přijel cíleně, takže se zatím držíme toho, že v nějakém spojení s oběťmi být musel,“ navázal Hons, jako by si Vargova rozladění nevšiml. „Musíme vypátrat, proč ty lidi zlikvidoval. Nemůžu se zbavit dojmu, že nám pravý motiv jenom uniká. Prostě ho nevidíme.“

Kraus pokýval hlavou. „Tohle ale plukovníka dvakrát nepotěší.“

„Tím si buď sakra jistý,“ přikývl Richard. „No, nedá se nic dělat. Projdeme si to celé znovu: všechny výpovědi a fakta, které máme. Hned teď a všichni dohromady. Třeba nás něco napadne.“

„Skvělé,“ mrkl Kraus na hodinky. „Slíbil jsem doma, že se aspoň dneska ukážu před devátou.“

„Smůla,“ odmávl jeho pokus o únik Hons. „A kromě toho je zítra pohřeb Lounových, takže tam půjdete. Oba. A budete se hodně dobře dívat okolo sebe, jestli se neobjeví někdo podezřelý. Když o tom tak přemýšlím, zajdu tam taky,“ dodal pak spíš pro sebe.

Nakonec přešel trojici kriminalistů očima a velitelsky pozvedl bradu. „No, a teď pojďme na ty výpovědi.“

Věděla, že dnešní den přijde. Muselo to tak být, logicky. Poslední rozloučení, krematorium, potoky slz a těžká vůně květin... Na už tak rozdrásané duše pozůstalých se snese další nálož bolesti a emocí, které budou muset unést.

Kdyby se tak dal posunout čas! Přeskočit ty chvíle plné žalu až k bodu, kdy se srdce začnou hojit. Jenže zázraky se nedějí – alespoň ne v této formě.

Jsi už velká holka. Rozvázná a silná, přesvědčovala se Vanda cestou do nemocnice. Sloužila na ambulanci, i když dnes mohla zůstat doma, jak jí nabídl primář. Ona se ale nad možností volna ani nezamyslela: dobře věděla, kde jí bude nejlépe. Potřebovala okolo sebe lidi, v ideálním případě cizí. Takové, ke kterým ji neváže hlubší vztah.

V noci na dnešek nezamhouřila oko a až do rána ji provázely chmurné myšlenky podbarvené smutkem. Společně se zátěží z posledních dnů se proplakané bdění silně podepsalo na jejím zevnějšku. Jindy by si při pohledu do zrcadla zoufala, dnes však nad tmavými kruhy pod krvavými očima, zašedlou pletí a nosem dočervena odřeným od kapesníku jenom mávla rukou.

O malou nápravu s pomocí make-upu se pokusila čistě proto, aby neděsila pacienty. Nezasloužili si to.

Obřad se měl konat ve tři hodiny a Jaroslav Vandě slíbil, že ji zavčasu vyzvedne. Zpočátku se obávala, zda si sám poradí s mámou, ale uklidnil ji.

„Neboj, vím, co a jak. Lidka je po těch práscích dost utlumená, a to mi pomůže. Bylo by zbytečné, abys sem jezdila taky,“ ujišťoval ji v telefonu. „To hlavní nás stejně čeká až... v krematoriu,“ zaváhal v závěru věty.

„To je fakt,“ dala Jarkovi nakonec za pravdu.

Někdy po poledni začala Vandu klátit únava. Přemáhala zívání, ale bez valného úspěchu.

„Prospěl by vám odpočinek, paní doktorko,“ obrátila se k ní sestřička a starostlivým pohledem zapátrala ve ztrhané tváři. „Musíte se prospat a pořádně najíst.“

„Já vím,“ přikývla a zakryla si ústa dlaní, aby zaretušovala další zívnutí. „Ale dneska mi nehrozí jedno ani druhé. Spíš naopak,“ dodala. „Dám si jenom malou pauzu na kafe. Zajdu dolů, to z automatu je o ničem.“

„S takovou se brzy zhroutíte,“ varovala ji sestra. „Doktoři jsou v tomhle hrozní. Sami nejlíp víte, jak si stresem a špatnou životosprávou ubližujete, a stejně se nepoučíte.“

„To už je asi náš úděl,“ pokusila se Vanda o nepatrné pousmání a pak zamířila ke dveřím. „Za okamžik jsem zpátky.“

Jestli do žil okamžitě nepošlu pořádnou dávku kofeinu, do hodiny zkolabuju, říkala si cestou k výtahu. Sestřička měla naprostou pravdu: mnohem víc by jí prospěla hodinka na kanapi, ale Vanda nechtěla riskovat, že zaspí.

Došla do bistra, objednala si silné espresso a zaplatila. Pak popadla hrneček a udělala čelem vzad. Za následnou kolizi nesla stoprocentně vinu její únava přiživená dnešní roztěkaností – ještě ani nedokončila otočku a zprudka se střetla s člověkem, který stál za ní. Šálek jí vyletěl z ruky a káva vystříkla na podlahu i bílý plášť. Vlastně byla všude okolo. Porcelán se s rachotem roztránil na spršku střepů u jejích nohou.

„Ach!“ vykřikla a uskočila, divže se nepřerazila o nejbližší stůl. Zavravorala, ale na poslední chvíli ji zadržela pevná ruka.

„Pozor,“ promluvil k ní melodický baryton.

„Ježíši... promiňte!“ vyhrkla, a teprve potom zvedla oči k vysokému muži, který zabránil jejímu pádu. Všimla si při tom, že i na jeho béžovém saku zůstaly tmavé fleky. „Nedávala jsem pozor...“ rozhodila bezmocně rukama. „A zničila jsem vám sako.“

Zadíval se stejným směrem jako ona a zhodnotil těch pár skvrn. „To nic není. A taky jsem se mohl líp dívat, takže omluvy nejsou na místě. Vy jste dopadla o hodně hůř,“ obhlédl politý plášť i kalhoty. „Doufám, že jste se neopářila?“

„Ne,“ zakroutila hlavou. Napadlo ji, že v současném stavu by možná necítila ani popáleniny druhého stupně.

Tahle srážka ještě prohloubila její vyčerpání: ocitla se na samém pokraji sil a bezmocně dopadla do nejbližší židle.

„Je vám dobře?“ Starostlivě k ní shlédl a ona si teprve nyní všimla, jak je atraktivní. Hustý knírek, silné hranaté čelisti a kaštanové vlasy sčesané z čela. Atletická postava bez gramu zbytečného tuku a dobře padnoucí šaty. Ale co na tom vlastně záleží? pomyslela si pak.

„Ano,“ přikývla, byť to byla lež jako věž. To už se u nich objevila uklízečka s hadrem a smetákem.

„A máte po kafi,“ politovala Vandu. „A po plášti asi taky – tohle dolů nepůjde.“

„Vypadá to tak,“ odvětila nepřítomně.

„Přinesu vám novou kávu,“ promluvil brunet. Nečekal na reakci a rovnou se obrátil k obsluze. „Prosím ještě jednou to samé, co měla ta mladá dáma,“ požádal ji. „A minerálku v plastu.“

„Hned to bude.“ Děvče zapnulo kávovar dřív, než se Vanda zmohla na protest.

Za chvíli před ní stál nový šálek. To už byla podlaha vytřená, střepy uklizené a ona si svlékla ušpiněný plášť. „Děkuju,“ hlesla. „Zaplatím vám to.“

„V žádném případě,“ odmítl peníze. Pak vytáhl mobil a přešel palcem přes displej. „Moc rád bych se k vám připojil, ale bohužel pospíchám na vyšetření. Už mám nejvyšší čas. Stavil jsem se tu jenom pro vodu.“ Jeho tváří se mihlo zřetelné zklamání.

„Mrzí mě, že jsem vás zdržela. A dlužím vám za čistírnu,“ uvědomila si, když znovu pohlédla na jeho hrudník.

Zasmál se. „Neblázněte.“

„Je mi to tak trapné...“

„Nemusí. Ale pokud vám to nedá spát a chcete mi vynahradit újmu, dovolte, abych vás pozval do jedné výborné kavárny. Nádherné prostředí, vlastní pražírna. Chodím tam často. A nebojte se, nic tím nesleduju... Je to jenom takový momentální nápad.

Ale asi hloupý, vidíte...?“ ztišil hlas, když si přeložil Vandin výraz.

Nebyla překvapená a už vůbec ne dotčená. Pouze k smrti unavená, a to její tvář proměnilo v masku, která ho logicky zarazila. Vyzařovala z ní odevzdaná zemdenost, která se dala snadno zaměnit za znechucení. „To ne,“ ujistila ho. „Jenom... teď pro mě není vhodná doba na kávové dýchánky.“

„Ach!“ sjel očima k Vandiným rukám, a když nespatriil snubní prstýnek, vrátil se pohledem k jejímu obličejí. „Zadaná?“

Připomněla si Ludvíka. „Taky ne,“ odvětila s čistým svědomím. „Jde o něco jiného. Nezlobte se, ale nechci o tom mluvit.“

„Chápu. A...“ mrkl na visačku se jménem, kterou sundala z pláště a připnula na kapsu u košile, „... mohu doufat, že budu mít štěstí někdy v budoucnu?“

Poněkud ztuhle se usmála. Byl příjemný, to bezesporu. Není však pravděpodobné, že se ještě někdy potkají. „Naděje umírá poslední,“ prohodila konverzačně a zkontrolovala čas. „Taky budu muset běžet. Jenom to dopiju...“

Přikývl a napřáhl k ní ruku. Vanda strnula překvapením, když jí místo klasického stisku zvedl k ústům a těsně nad hřbetem naznačil polibek.

„Pevně věřím, že se nevidíme naposledy,“ pronesl potom tiše, ale důrazně. Jeho oči ji při tom doslova zhyponotizovaly – dokonce zapomněla, že v prstech svírá hrnek s kávou.

„Abych nezapomněl,“ naklonil hlavu k rameni. „Jmenuju se Petr Šťastný. A dneska mám pocit, že je mé příjmení opravdu výstižné... Tak na shledanou, paní doktorko... Vando,“ mrkl znovu na jmenovku. Potom udělal otočku na patě a svižně zamířil pryč.

Obrátila do sebe espresso, jako by to byla vodka, a odložila šálek. Aniž si to uvědomila, potřásla při tom hlavou. Zvláštní člověk, blesko jí myslí. Za jiných okolností by nad ním asi hloubala víc a nejspíš by zvažila i to bezprostřední pozvání na kávu, ale dnes nemohla. Flirt s galantním cizincem musel jít stranou.

Strávila ještě slabou hodinku v ordinaci, načež se převlékla a odešla do vestibulu. Nechtěla, aby Jaroslav hledal místo na natřískaném parkovišti, a tak jeho vůz vyhlížela skrz sklo u hlavního vchodu. Znamou škodovku zahlédla už při průjezdu bránou.

Vyšla ven a chtěla Jarkovi zamávat, když vedle ní přibrzdila černá mazda. Řidič stáhl okénko a vyklonil se z něj. „Nepotřebujete svézt?“ vrhl na Vandu oslnivý úsměv.

Petr Šťastný: jeho jméno si vybavila s jistotou, že teď ho už z paměti nevytrousí. A dokonce ji v první chvíli napadlo, že tohle setkání naplánoval záměrně. Hned jí však došlo, jaký je to nesmysl.

„Ach... ne,“ odmítla a namířila prst na Jaroslavovu oktávii. „Jeden odvoz už mám.“

„Škoda,“ zalitoval, ale pak nasadil smířený výraz. „Tak třeba jindy. Krásný den!“

To rozhodně nebude, pomyslela si, zatímco nepřítomným pohledem doprovázela odjíždějící mazdu. Kdybys tak věděl...

Pohřeb byl skutečným utrpením. Vandu chvílemi přepadal pocit, že ho snad ani nepřechká. Emoce útočily na její duši jako dělové koule: doslova ji bombardovaly. Dojímavá řeč, tklivá hudba, pohled na čtyři rakve ověncené těžce vonícími květy a máminy vyhaslé oči jí působily muka.

Zbytky make-upu vzaly zasvé dávno před tím, než se v obřadní síni objevil pracovník z pohřební agentury – smyly je slzy. Dav pozůstalých, kteří přišli dát svým blízkým poslední sbohem, skoro nevnímala. Podle hlasitého šumu před začátkem rozloučení však tušila, že přišly desítky, ne-li stovky lidí. Důkaz, jak byla Vilma s rodinou oblíbená...

Lounovi ani Vanda si nepřáli osobní kondolence a ona to na samém konci upřímně ocenila. Proč se po tom všem ještě nechat deptat špalírem uslzených truchlících?

Jakmile řečník opustil síň a dozněl poslední tón závěrečné skladby, rozhostilo se pietní ticho. To vzápětí nahradil šustot oděvů smísený s ozvěnou podrážek a šeptavými hlasy.

Na dlouhé lavici pod katafalkem zůstalo sedět něco přes deset lidí – příbuzní těch, jejichž rakve před několika minutami strávila výheň kremační pece.

Zdrželi se do doby, kdy v krematoriu umlkly veškeré zvuky, a teprve potom vstali. Vanda sledovala, jak Jarek podepírá mámu, která působila dojmem, že ke svému místu přirostla. Po tvářích jí stékaly slzy – trudná atmosféra prorazila i krustu tlumících prostředků.

Když vyšli do mrazivého vzduchu, Vanda si mimoděk připomněla článek, který před časem četla na internetu. Jeho titulek zněl: ‚Pohřeb - moment, po němž se zraněná duše začíná uzdravovat.‘ A teď ji napadlo, kolik asi autor ztratil blízkých. Jednoho? Žádného? Pět? Šlo o pouhé psychologické žvásty, anebo osobní zkušenost? Vanda měla bohužel dojem, že fáze smířování s osudem je v jejich případě ještě setsakramentsky daleko.

„Prosím, Vandi.“ Při zvuku Jarkova hlasu sebou trhla. Přidržoval otevřené dveře auta a gestem ruky ji vybízel, aby nasedla. Vůbec si nevšimla, že už dorazili na parkoviště a nezaregistrovala ani Moniku, která právě pomáhala na zadní sedadlo mámě.

„Díky,“ hlesla. Chystala se nastoupit, když vtom koutkem oka zahlédla majora Honse. Vzdálený asi dvacet metrů postával u služebního vozu a jeho pozorné oči hleděly Vandiným směrem. Netušila, jestli na tu dálku poznal, že ho vidí taky. Raději na nic dalšího nečekala, odvrátila se od něj a nastoupila.

Majorova přítomnost byla tvrdou připomínkou kriminálního činu, který tragicky rozbil její rodinu. Na druhou stranu ale chápala, že policisty pohřeb zajímá – možná mezi pozůstalými hledají podezřelou osobu. Kéž by tady toho parchanta našli, hned teď! pomyslela si.

Před očima jí proběhl obraz připomínající akční film: Hons nasazuje želízka muži bez tváře a odřikává mu práva. Dotyčný se před Vandinýma očima přiznává k vraždě. A ona v návalu nenávistné touhy po pomstě vytrhává z pouzdra Honsovu pistoli a míří... Prásk! A ještě jednou! A znova...

Vrahova hlava se během chvíle mění v krvavou kaši: mazlavou směs tkání, chrupavek a vlasů. Z pahýlu, který býval krkem, stříká černorudá krev a ochablé tělo se spoutanými pažemi padá bezvládně k zemi.

A pak konečně přichází ten okamžik smíření...

Proboha, zakroutila nad tím scénářem hlavou, a na okamžik zavřela oči. Musím se vzpamatovat - tohle je jasná předzvěst duševního kolapsu. Potřebuju znovu získat rovnováhu, a čím dřív to zvládnu, tím líp. Utápět se v bezmocném vzteku a pomstychtivosti nikam nepovede. Naopak!

Silou vůle krvelačné myšlenky stopla a ohlédla se dozadu. Monika objímala pobledlou matku, která otupěle zírala před sebe. Slzy už uschly, ale její oči byly bez života. Bože, kéž zase jednou zasvítlí úsměvem... vyslala Vanda k nebesům němou modlitbu.

KAPITOLA 9.

Pokoj halily večerní stíny – dovnitř pronikalo jen slabé světlo pouliční svítilny. Široká postel byla rozestlaná a člověk, který na ní ležel, na sobě neměl ani nit. Ačkoli za okny mrzlo, až praštělo, v bytě bylo příjemných třiadvacet stupňů. Proč se svazovat zbytečnými šaty, když to není nutné?

Takhle je navíc možné kdykoli přistoupit k sebeukájení, kterého není nikdy dost. Ačkoli párové sexuální praktiky jsou samozřejmě mnohem lákavější.

Nyní však dotyčnou osobu mnohem víc než případné erotické hrátky uspokojovaly vnitřní duševní pochody. Stále se opájela svou mocí: tím, čeho je schopná. Převzít vládu nad životy jiných je přímo božské. Nebo satanské? To je nakonec jedno... V obou případech jde o nesmírnou moc, o něco nadpozemského.

Ovšem teď by to chtělo posun vpřed. Udělat další krůček, zkrátka něco nového. Nápad byl, a to je první předpoklad úspěchu.

Věc, kterou mám za sebou, můžu vlastně považovat za začátek mise. Neodkladný, důležitý a velmi inspirativní, běželo jedinci na lůžku hlavou. A když se zmíní počátek, je přece logické, že je nezbytné promyslet i další postup!

Bude mít jinou podobu i formu, ale vzruší stejně jako už položený základní kámen.

Uvolněný obličej proměnil spokojený úsměv a dlaně zašustily při promnutí, jež symbolizovalo radostné zaujetí spojené s plánováním příštích kroků. A myšlenky za spánkovými kostmi běžely dál...

Otevírá se přede mnou nová, skvělá příležitost pro intenzivní zážitky, a té by nevyužil jedině blázen. Vlastně mám teď poslání: něco, co nemůžu nechat nedokončené!

Kdepak, za žádnou cenu.

Půjdu přes mrtvolu.

A hlavně si užiju nádherný pocit vlastní absolutní moci!

Úsměv se proměnil v polohlasný smích – do tmy zazněl skoro přízračně. Bohužel tu ale nebyl žádný svědek, kterého by v tuhle pozdní hodinu vyděsil...

Vanda nakonec strávila celý víkend v matčině bytě. Lídina letargie se totiž zčásti prolomila: po návratu z pohřbu striktně odmítla svou dávku léků. Byl to nepříjemný zvrat, se kterým se s Jaroslavem museli vypořádat.

Všechny pokusy mámu přesvědčit vyznívaly naprázdno, což oba vysilovalo. Jako by snad Lídino nitro toužilo po sebedestrukci.

Pátek ještě jakž takž zvládli: matka nakonec vyčerpáním usnula, takže Vanda mohla zajet pro Broka a pár osobních věcí. Sobotní ráno bylo mnohem krušnější.

Máma popadla tabletky, které jí nutil zoufalý Jaroslav, a mrštila krabičkou o stěnu. „Nic nechci! Jenom svoji holčičku!“ zakvílela. Připomínala raněné zvíře v posledním tažení. „Už to užívat nebudu, končím s tím!“

„Mami, ale ty to brát musíš,“ promluvila Vanda autoritativně. V kabelce měla schovanou injekci pro případ nejvyšší nouze, použila by ji však až jako krajní možnost.

„Ne! Nepotřebuju mít vymytý mozek. Já chci cítit a vnímat celou tuhle hrůzu! A taky chci zabít tu bestii, co mi vzala Vilmu a Sama!“

Vanda si byla stoprocentně jistá, že by máma právě teď svým slovům do puntíku dostála. Žal, stejně jako strach, dokáže vlít i do opotřebovaného těla neuvěřitelné množství síly...

„Já ti rozumím. My oba,“ Vanda krátce pohlédla na Jarka, který nad dvojicí žen postával s tváří proměněnou beznadějí. „A věř mi, že mám chuť provést to samé. Ale teď to není reálné a ty se nemůžeš takhle trápit. Prosím, pro všechno na světě, vezmi si ten prášek. Potřebuješ ho.“

„Ne! Nechápeš to, tys nepřišla o dítě a jediného vnuka!“ Světle hnědé oči zastřela kalná mlhovina bolesti.

„Ano, to je sice pravda, ale Vilma byla moje jednovaječné dvojče,“ zdůraznila Vanda. „To je víc než sestra. Byly jsme jako jedna bytost. Milovala jsem ji i Sama...“

Na moment zaváhala, a potom odhodlaně pokračovala. „Mami, prosím... nechci se bát ještě o tebe. Nedokážu žít s tím, že takhle trpíš. Je mi z toho špatně! Copak se můžu soustředit? Na práci nebo na cokoli jiného, když mě zabíjí strach, že se s tebou něco stane? Slíbilas přece, že mi to nebudeš dělat těžší...“

Ty mrcho, vynadala si v duchu. To je prachsprosté citové vydírání! Sice nelhala, ale tohle podání pravdy vyznělo jako jasná manipulace. Nemohla však jinak: všechno bylo lepší, než mámě v nepozorovaném okamžiku vpíchnout do žíly jehlu. Pokud na to dojde, bude si teprve připadat jako chladnokrevná potvora.

„To přece nechci. Nechci, aby ses trápila...“ Máma po hmatu vyhledala Vandinu ruku a navzdory ochablosti ji slabě stiskla. „Jenže já... já prostě musím to peklo prožít, chápeš?“ obrátila k dceři mokrý pohled.

„Ale to přece není zapotřebí. Můžeš se toho ušetřit,“ pronesla Vanda pevně. „Vždyť víš, jak ti psychika dokáže podkopnout nohy.“ Ač nerada, musela to připomenout.

Máma nebyla slaboch, v žádném případě. Překala spoustu těžkostí a vždycky se znovu vzpamatovala. Její duše však postrádala odolnost, kterou dostala do vínku Vanda. Ta zdělila rozhodnou a ráznou povahu po otci - Vilma byla zase víc po mámě. Citlivější, náchylná k emotivním projevům. To od sebe sestry zásadně odlišovalo.

Naopak fyzicky se podobaly jako vejce vejci, snad jen s výjimkou účesu. Sestra nosila vlasy střižené na mikádo, kdežto Vanda si oblíbila klučičí rozcuch.

„Miláčku...“ obrátila k ní máma vyprahlé oči. „Já to všechno vím. A nechci tě ničit, věř mi. Jenže ty jsi silná a máš toho před sebou ještě hodně. Zato mě už v životě nic nečeká... Promiň, nemyslím to špatně, ale takhle to teď cítím,“ dotkla se pohledem očividně

bezradného Jaroslava. „Jsem moc unavená a netuším, kolik toho ještě zvládnou. Možná by bylo pro všechny nejlepší, kdybych odešla za Vilmou... Za nimi.“

„To nemyslíš vážně!“ Vanda promluvila tónem nesmlouvavé lékařky. Ne, tohle je naprosto scestné. Takové myšlenky si máma nesmí připouštět!

„Budu dělat, že jsem to vůbec neslyšela,“ pokračovala o stupínek mírněji než před chvílí. „Nejsi tady sama, máš nás dva. Překonala jsi už plno krizí a zvládneš i tohle. Potřebujeme jenom čas. Spoustu času, ale už ses na vlastní kůži přesvědčila, že ten dokáže zahojit i ty nejtěžší rány. Tak se prosím nevzdávej předem!“

Pohledy obou žen se propojily a v pokoji zavládlo dusivé ticho. Jaroslav se ani nehnul - dokonce ho napadlo zdržet dech. Lídin obličej proměnila celá škála nejrůznějších pocitů, zato Vandin zrcadlil pouze odhodlání. Bylo jasné, že udělá cokoli, jen aby matčinu depresi ukočírovala.

Lída svésila ramena a konečně promluvila. „Asi už nevím, co říkám... Je mi tak zle.“

Vanda si sedla na bobek, takže měla oči na stejné úrovni jako máma. Úpěnlivě se zahleděla do těkajících zornic a uchopila studené ruce. „Vím. Nebudu lhát: mně taky. Jenže teď musíme vydržet. Zůstat spolu, jedna pro druhou.“ Opět zmlkly a dlouho na sebe hleděly. Skoro, jako by sváděly oční souboj.

Mlčení přerušilo až měkké našlapování psích tlapek na dřevěné podlaze. Brok se nejspíš nudil anebo šestým smyslem vycítil sklíčenou atmosféru. Vhopsal do obývacího a zamířil ke křeslu, kde Vanda s mámou tvořily nehybné sousoší. Když si ho nikdo nevšímal, drcl Lídu čumákem do holeně a krátce štěkl.

Poněkud překvapeně k němu shlédla. Psík zakňučel a jeho očka v ten moment zrcadlila cosi jako výčitku. Vanda využila máminy nepozornosti a uchopila kabelku: rozhodla se hrát vabank. „Vidíš, i to zvíře se ti snaží domluvit,“ pronesla, aniž si uvědomovala, jak zničeně zní její hlas. „Mami, vážně,“ dodala tiše, „vezmi si ty léky, nebo ti budu muset píchnout tohle...“ Pozvedla ruku se stříkačkou.

Trvalo ještě skoro minutu, než máma pokorně přikývla. „Tak dobře... Podej mi ty prášky. Už nemám sílu na dohady.“

„Díky,“ vydechla Vanda s úlevou a vrátila injekci do tašky.

Náročné dny si vybraly svou daň. Vandina napjatá psychika spolu s únavou vyčerpaly zásoby empatie až do dna a zakously se i do jejího sebeovládání. A to všechno ještě přiživila postarší pacientka, která trpěla nejen degenerativními změnami meziobratlových plotének, ale také těžkou hypochondrií.

Podstoupila řadu vyšetření, která završila magnetická rezonance a počítačová tomografie. Výsledky potvrdily bolestivé posuny obratlů, některé doprovázené srůsty. Podle všeho je způsobilo dlouholeté přetěžování páteře spolu s vadným držetím těla a nadváhou. Pacientčin stav byl sice nepřijemný, rozhodně však neohrožoval život.

Ovšem čtyřiasedmadesátiletá důchodkyně Klímová to viděla opačně.

„Vy, paní doktorko,“ poklepala křivým prstem do desky stolu a naklonila k Vandě obličej stažený kritickou grimasou, „nemáte vůbec tušení, co to je za bolest! A já těm vašim

počítačům a testům a bůhvíčemu stejně nevěřím. Vy mi prostě nechcete říct pravdu, tak to je. A taky vím proč! Protože mi pojišťovna neproplatí léčbu, to je nad slunce jasnější. Byla jsem jí dobrá jenom v době, kdy mi z platu strhávali peníze a teď už na mě kašlou!“

Vanda narážku na postupy zdravotní pojišťovny přešla, jako by vůbec nezazněla. Raději napočítala do pěti, napila se meduňkového čaje a posunula si na nose brýle na čtení. „Co vám konkrétně nechci říct, paní Klímová?“

„No co asi! Mám raka, tak to je. Nádor! Jenomže vy doktoři jste spolčení s pojišťovákama. Budete se tvářit, jako že si za všechno můžu sama, dokud nebude pozdě s tím něco udělat. Takže kvůli vám nakonec zaklepu bačkorama! Něco vám povím, mladá dámo: já jsem celý roky tvrdě dřela ve fabrice! Mně o nějakým přetěžování hřbetu můžete povídat tam a zpátky, ale já vím svý. Tohle je kostižer. A vy mi odmítáte poskytnout odbornou péči!“

„Prosím?“ měla co dělat, aby nezaskřípala zuby.

„Je to tak,“ pokývala stará žena hlavou, až se jí roztřásl podbradek. „Doktoři po mně maximálně chtějí, abych zhubla dvacet kilo, ale aby mi pomohli? Pche! Starý lidi vás už nezajímaj, nejsou podle vás k ničemu. Já to dobře znám! Můj soused měl roky těžký bolesti, a furt to sváděli na Parkinsona. No jo, toho sice měl, ale taky nádor na páteři, paní doktorko! Jenomže o tom ani necekli! A proč? Protože léčba stojí tyhle!“ promnula palec s ukazovákem. „Tintitlinti!“ dodala s výrazem vědmy.

Vanda použila všechny zbytky duševních sil, aby dokázala promluvit s klidným nadhledem. „Paní Klímová, akceptuji váš názor, ale vy rakovinu nemáte. Chápu, že vás trápí bolesti, ale pokud budete rehabilitovat a dodržovat stanovenou léčbu - včetně toho hubnutí - zlepší se to. Zázraky slibovat nemůžu a je to především o vaší aktivní spolupráci, ale určitě se vám uleví.“

„Zas ty samý řeči! Nenabídli jste mi ani operaci!“

„Ta je ve vašem případě opravdu předčasná. Jisté změny na páteři sice patrné jsou, ale k chirurgickému řešení bych nepřistupovala. Rizika výkonu v celkové anestezii jsou příliš vysoká a váš stav takový zákrok nevyžaduje.“

„Takže mě na to necháte umřít! Jako strejdu Bóžu! Taky měl raka v kostech a doktoři ho poslali k šípku, místo aby ho léčili.“

Prudce vstala a nadechla se, než však stačila cokoli říct, přiběhla ke stolu sestřička. „Ale paní Klímová, vy tedy máte představivost!“ pronesla bodře a mrskla po Vandě varovným pohledem. V jejím výrazu však převládalo pochopení, a tak si Vanda zase mlčky sedla. Bohudíky, blesklo jí hlavou - zasáhla v poslední chvíli, jinak bych tu bábu seřvala anebo rovnou něčím přetáhla.

Kruci! zaklela v duchu a nabrala do plic čerstvý vzduch. Pak se přinutila k věcnému tónu. „Tak víte co, paní Klímová?“ oslovila důchodkyni, v jejímž obličejí sedělo ublížené dotčení. „Pošlu vás na kliniku se špičkovým vybavením a lékařskými kapacitami. Předám kolegům vaše výsledky, aby je mohli porovnat s tím, co ukážou jejich vyšetření. Budete tak mít jistotu, že nejde o zhoubné onemocnění a léčíme vás adekvátně.“

„To bude určitě nějak domluvené,“ ohradila se Klímová. „Chci si nemocnici vybrat sama!“

Jedna... dvě... tři... Vanda začala opět počítat a promluvila až poté, co se dostala k desítce. „Jak chcete. Zavolejte, jakmile budete objednaná, abychom věděli, kam máme poslat vaši dokumentaci.“

Penzistka si ji chvíli přeměřovala číhávými očima. „No, dobře. Ale beztak jsou všude stejní... starej člověk nemá pro nikoho cenu a nejradši by ho viděli pod drnem...“

„Promiňte, ale máme v čekárně spoustu pacientů,“ přerušila Klímovou vlídným, ale pevným hlasem sestra a diplomaticky ji nasměrovala ke svému stolu. „Pojďte za mnou, napíšu vám číslo na ambulanci, ať nám pak můžete brknout.“

Když objemná žena konečně vydusala z ordinace, praštila Vanda čelem o desku stolu a připlácla si dlaně k temeni. „Ježíšikriste...“ zaúpěla.

„Nechci vás do ničeho nutit, ale neměla byste jít domů?“ ozvalo se za jejími zády. Vysíleně se narovнала a zvrátila hlavu nazad.

„Myslím, že to je nejlepší řešení. Jinak vybuchnu jako papiňák a bude z toho leda tak průšvih.“

„Jedete na vybité baterky,“ souhlasila sestra. „A to se může pěkně vymstít.“ Pak Vandu mateřsky poplácala po rameni. „Ve vaší situaci vám nikdo nebude vyčítat pár dní volna.“

„Doufám, že bude stačit jeden,“ zamumlala a mimoděk si promnula ztuhlou krční páteř. „Doma to taky není žádná výhra.“

„Jste sama, že?“

„Ne tak docela. Mám teď psa.“

Ošetřovatelka se poškrábala na bradě. „No, zvíře je často lepší společník, než nabručený chlap nebo rozjívěné děti. Vím, co říkám.“

Vandin pokus o úsměv se nezdařil – její mimika připomínala voskovou figurínu. Uvědomila si to, ačkoli svůj výraz nemohla vidět. „Promluvila zkušenost,“ vydechla, opřela se dlaněmi o stůl a vstala. „Zajdu za primářem a vysvětlím mu situaci,“ dodala. „V horším případě zbytek služby dotáhnu, ale vhodnější bude, když sem pošle doktora, co nemá tendenci prohodit pacienty oknem.“

„Rozumná řeč. Jen si to představte: přišli na skok kvůli bolavým zádům a zůstanou tu se zlomeninami po pádu ze třetího patra dva měsíce,“ pokusila se sestřička o odlehčení. Pak Vandu dloubla do ramene. „Tak už utíkejte. A já zatím uklidním ten netrpělivý dav v čekárně, aby nedošlo na kamenování.“

KAPITOLA 10.

Primář Vandu uvolnil bez protestů a službu za ni převzal sám. Ujistila ho, že nepotřebuje dovolenou, ale pouze den - maximálně dva - aby dohnala spánkový deficit. V průběhu uplynulého týdne většinu času probděla a tělo na to zareagovalo po svém, což se nakonec dalo očekávat.

Samozřejmě nepřiznala, že málem vynesla v zubech starou Klímovou – to by ji stoprocentně poslal na pár týdnů do lázní. Zdůraznila jenom, že neodhadla míru svého vyčerpání, s čímž plně souhlasil.

Svlékla uniformu a natáhla na sebe džíný, svetr a bundu. Do bot se soukala, jako by měla všechny klouby zadřené – skoro se nedokázala ohnout. Nakonec však přece jen vykročila dlouhou chodbou směrem k vestibulu.

„Vando!“ Znamý hlas ji zadržel těsně předtím, než prošla automatickými dveřmi do mrazivého odpoledne.

„Ludvíku?“ obrátila se. Spěchal k ní, rovněž oblečený do civilu.

„Ahoj! Dneska nemám službu, jenom jsem si sem pro něco zaskočil... Moc rád tě vidím. Jak ti je? Asi pořád žádná sláva, co?“ zhodnotil Vandin přepadlý obličej, připomínající barvou vápno.

„Trefa,“ namířila ukazovák na jeho hrud'. „Možná bych měla zvážít nějakou medikaci, jenomže si ji kvůli práci nemůžu dovolit.“

„Nebylo by lepší nemocnici na nějakou dobu vypustit?“

„To nechci.“

„Takže to celé zvládáš bez pomoci zvenčí a věříš, že se nezhroutíš,“ konstatoval.

Pokrčila rameny. „Spíš doufám.“

„Jestli to chápu dobře, jdeš teď domů?“ sjel očima k zapnuté bundě a kabelce, přehozené přes rameno. Přikývla.

„Mám dneska taky volno. Co kdybychom si někde na chvíli sedli? Zvu tě. Na oběd a na panáka, jak budeš chtít...“ navrhl.

Zamyslela se. Sklenka něčeho ostřejšího vlastně nemohla uškodit – sama by si ji nenalila, ale takhle? „Dobře, беру,“ souhlasila tedy.

Ludvík jí nabídl rámě. „Výběr podniku necháš na mně?“

„Ano. A jíst nebudu, ať ti to zjednoduším.“

„V tom případě znám místo, kde budeme mít klid.“ Bok po boku vyrazili směrem k parkovišti.

„Jestli budeš řídit, tak si popíjení moc neužiješ,“ poznamenala, když dálkově odemkl svého forda.

Loupl po ní očima. „Spokojím se s nealko pivem. Malinko otupit potřebuješ ty, já se bez toho klidně obejdu.“

Pokrčila rameny – nakonec na tom, co bude Ludvík konzumovat, jí ani za mák nezáleželo.

Bar, který měl na mysli, stál na výpadovce z města a na první pohled bylo zjevné, že uvnitř příliš živo nebude. Komu by se taky chtělo uprostřed zimního odpoledne plahočit až sem?

Usadili se v jednom z boxů a nadiktovali znuděnému barmanovi, co si dají. Ludvík nakonec zvolil malou desítku – prý na začátek, aby si s Vandou mohl připít. Ona si dala neředěné brandy. Tvrdému alkoholu neholdovala – bližší jí bylo víno - ale dnes se držela rčení, že účel světí prostředky. První lok do sebe kopl tak zkušeně, až Ludvík s uznáním hvízd.

„Nemám objednat celou láhev?“

„No, to by dopadlo,“ poznamenala poněkud sípavě: alkohol jí projel hltanem jako kulový blesk. Kýžené účinky se však nedostavily, a tak na další nádech skleničku dopila.

„Někdy není od věci pořádně se zlinkovat,“ okomentoval její počínání Ludvík. „Spousta lidí tvrdí, že doktoři pijí první ligu – takže pokud se ti dneska povede upadnout do deliria, jenom potvrdíš nepsané pravidlo.“

„Snažíš se mě rozptýlit,“ pochopila a ocenila to pousmáním.

„Jak jinak?“ pohládl ji po rameni a kývl na obsluhu.

„Přejete si?“ zareagoval barman.

„Ještě jedno brandy. Radši rovnou dvojité, ať si ušetříte kroky.“

„Hned to tam máte.“

„S takovou brzy skončím pod stolem,“ namítla nepřesvědčivě.

„Vadilo by to moc?“

„Ani ti nevím,“ nakrčila čelo.

„Tak vidíš,“ mrkl na ni. „Je mi jasné, že nemáš náladu na legrácky, ale na druhou stranu nic nezkazím, když tě odvedu od reality. Chápu, že je ti hrozně, jenže žít delší dobu v takové tenzi se nedá. Je to o zdraví - musíš vypnout, jedno jakým způsobem.“

Tak mě napadá, zkus mě dneska brát jako amatérského terapeuta, který ti sice nepomůže, ale třeba díky němu strávíš pár hodin ve stavu beztlíže.“

„Jenže po beztlíži, o jaké mluvíš, obvykle přichází utrpení,“ odvětila věcně.

„Jo, to k tomu patří,“ odpověděl s klidem. „Vezmi to selektivně: buď se ti bude kroutit žaludek a třestit hlava, nebo za pár dní chtě nechtě vlítneš do deprese. Já bych ten mozek na chvíli deaktivoval, už tak dostává pořádný záhul. Nevím jak ty, ale já když mám opici a sotva lezu, nedokážu myslet na nic jiného, než aby to přešlo. Tak se klidně opij.“

„A tohle mi říká člověk, co složil Hippokratovu přísahu.“

„Proč ne? Říkejme tomu třeba lidové léčitelství,“ podotkl a vzhlédl.

„Díky.“ To patřilo barmanovi, který na stůl postavil Vandinu metaxu a připsal na účet dvě čárky.

„Alkohol jen z rukou lékaře,“ přisunul k ní Ludvík skleničku. „Tak do dna.“

Konečně začala mít pocit, že jí brandy proniká do žil. Sláva! pomyslela si. „Proč ne,“ přikývla tedy.

Napadlo ji, že Ludvík je pro tuto chvíli nejlepší společník, jakého si mohla přát. Citově nijak zvlášť blízký, zato po intimní stránce dost na to, aby nemusela nasazovat falešnou masku přetvářky.

Vanda znovu usrkla a nechala brandy sklouznout do žaludku. Nemohla říct, že jí chutná, ale každá další kapka rozpouštěla těsnou obruč svírající její srdce.

A za nějakou dobu se jí začaly klížit oči.

„Unavená?“ pronikl k ní Ludvíkův hlas. Měla dojem, že zazněl za zdí, ale i přesto sebou trhla.

Propána, snad jsem neusnula? napadlo ji. Vůbec si neuvědomovala, co říkal před touhle poznámkou – tedy pokud mluvil. „Jo. A vidím, že mám tak akorát dost,“ zamrkala, promnula si oči a mátožně vstala.

Ludvík se zvedl taky. „Neutíkej, odvezu tě!“

„S tím tak nějak počítám,“ věnovala mu rozmlžený pohled. „Jdu jenom na toaletu.“

Přikývl a sáhl do zadní kapsy pro peněženku.

Tak teď už jenom přesun domů, pád do postele a v ideálním případě deset hodin totálního zapomnění, běželo Vandě hlavou, zatímco si oplachovala obličej chladnou vodou. To proto, aby při zpáteční cestě vydržela vzhůru, nebo přinejhorším v polospánku. Nestála o to, aby ji Ludvík musel do bytu odnést.

Sprška z kohoutku ji však moc neosvěžila, stejně jako studený vzduch. Do sedačky skoro upadla a nezmohla se ani na to, aby si zapnula pás. Teprve když Ludvík sjel na silnici a ona se jako pytel vápna svalila na bok, zjistila, že jí otevřel zadní dveře.

Tím líp, pomyslela si a zaujala pohodlnou polohu. Spadla jí víčka a tiché vrnění motoru spolu s několika skleničkami způsobilo, že brzy upadla do spánku.

Když o něco později pootevřela oči, zprvu vůbec nechápala, co se s ní děje. Má snad nějaký sen? A kde vlastně je...? Nedokázala se zorientovat v místě ani čase, a teprve po chvíli zaregistrovala zrudlý mužský obličej, sklánějící se nad tím jejím.

Zkusila zaostřit, ale šlo to špatně. Rozhlédla se znovu a konečně jí došlo, že je ještě pořád v Ludvíkově voze a tvář, která se nad ní vznáší, patří jemu. Nevypadal ale zdaleka tak uvolněně jako v baru. Nyní jeho výraz proměnila extáze, typická pro sexuální vzrušení.

Současně s tím si Vanda uvědomila, že je od pasu dolů nahá...

...a ať už s tím souhlasila nebo ne – její paměť totiž odmítala spolupracovat – právě s Ludvíkem souloží.

Hlavu měla obluzenou a tělo mátožné, a tak se nezmohla na žádný pohyb, kterým by dala najevo, že vnímá. Nedokázala z mozku vykutat ani náznak vzpomínky, jak k tomuhle aktu vlastně došlo. Zčásti ji to ochromilo ještě víc: přece se neopila tak, aby byla úplně mimo!

Jenže to bylo víc než pravděpodobné. Prázdný žaludek, stres a brandy plus únava sahající daleko za únosné hranice... To je vražedná kombinace. A ačkoli je to zahanbující, nejspíš k tomu, co se tady odehrává, dala souhlas.

Kriste pane! Tohle se jí ještě nikdy v životě nestalo! Ani na tom nejdivočejším vysokoškolském mejdanu...